

hovedet er praktisk tænkeligt af en Rigsretsforandring — jeg regner naturligvis ikke dertil saadanne Ting som at sammensætte Rigsretten af Dommere, som tillige ere Anklagere, det er ikke praktisk tænkeligt — men altsaa, naar man holder sig til de Sammensætninger, som overhovedet ere praktisk tænkelige, f. Eks. den, der i den offentlige Debat uden for Tinget er kommen frem, nemlig, at sammensætte Rigsretten af $\frac{1}{3}$ Folketingsmænd, $\frac{1}{3}$ Landstingsmænd og $\frac{1}{3}$ Højesteretsassessorer, saa maa det siges som aldeles sikkert, at efter hvad der er foregaaet, vilde en saadan Rigsret ikke gøre nogen som helst Forandring i Dommen over provisoriske Finanslove. Derom kan der ikke være nogen Tvivl. For øvrigt, denne Sammensætning med $\frac{1}{3}$ af hver vilde være ret besynderlig; allerede Rigsrettens nuværende Sammensætning er noget abnorm; men Sammensætningen med disse Tredjedele vilde rationelt være endnu mere abnorm, for det vilde jo praktisk være $\frac{1}{3}$ Anklagere, $\frac{1}{3}$ medstyldige og $\frac{1}{3}$ Dommere — en underlig Domstol! Men, som sagt, det praktiske Resultat vilde være, at man, efter hvad der er foregaaet, ikke vilde saa nogen anden Dom derved, thi det, der er foregaaet, er, at vi i en fjern Tid have haft en provisorisk Finanslov, som er bleven stadfæstet, og vi i den nyere Tid have haft en Periode af provisoriske Finanslove, for hvilke ingen Tiltale er stet. Ja, der er mere, thi der er nemlig det, at vel har Højesteret ikke faaet Anledning til at sentere i dette Spørgsmaal, men der er i Løbet af den konstitutionelle Konflikt under 20de December 1886 faldet en Overrettsdom, som udtrykkelig udtaler, at Udstedelsen af provisoriske Finanslove har Hjemmel i Grundlovens § 25, og notabene, denne Overrettsdom, som blev offentliggjort kort Tid efter dens Afgivelse, er ikke alene ikke bleven appelleret i det konstitutionelle Spørgsmaal, som fik sit Udtryk i den citerede Sætning, men den blev appelleret i et andet Punkt med Udelabelse af det konstitutionelle Spørgsmaal, saaledes at der foreligger endda noget mere end det, at Højesteret ikke er kommen til at dømme, der foreligger tilmed det, at Højesteret ikke har været paakaldt i Tilfælde, hvor den kunde have været paakaldt. Alt dette burde have været anderledes, men saaledes er det nu. Naar altsaa dette foreligger i Rigsdagens tidligere Optraeden ved at stadfæste, Rigsdagens senere Optraeden ved at undlade Tiltale for Rigsretten og Domspræjudikatet, som det findes med de Omstændigheder, hvorunder det findes, saa siger jeg, at det ikke vilde føre til noget som helst andet Domsresultat, om man fik Rigsretten

sammensat paa en anden Maade, forudsat at man her holder sig inden for det, som er en praktisk tænkelig Sammensætning. En Forandring af Rigsretten er ønskelig, men der er ingen Anledning til her at gaa videre end til at sige, at Rigsretsbestemmelserne kunne forandres ved almindelig Lov. Til at naa det Maal, som man her har for sig, er en Rigsretsforandring ikke Vejen.

Saa er det af andre Venner af en Grundlovsforandring, der skulde garantere Rigsdagens Bevillingsmyndighed, ment, at det kunde gøres ved at indføre i Grundloven en almindelig Bemyndigelse for Regeringen til inden for visse Grændser at afholde Udgifter og optræde. Indtil Finansloven var givet. Det vil altsaa sige, at indføre i selve Grundloven et Normalbudget. Jeg vil ikke paasta, at noget saadant ikke kunde tænkes praktisk udført. Det vilde naturligvis være ganske overordentlig vanskeligt at faa de forskellige politiske Anskuelser til at enes om den Begrænsning og Bestemmelse af Normalbudgettet, som var nødvendig, men helt umuligt var det dog ikke; det kunde tænkes. Men selv om man naaede dertil, saa staaer det saaledes for min Betragtning, at man egentlig ikke var kommen videre, at man egentlig knapt nok havde faaet et Palliativ. Sagen er jo nemlig den, at et Normalbudget maa efter sin Natur og sin Bestemmelse være meget snævert, det maa være betydelig snævrere end en ordinær Bevilling. Uden det vil selvfølgelig dette Ting aldrig gaa ind paa Normalbudgetprincipets Indsættelse i Grundloven, og uden det vilde det jo ogsaa være et grumt daarligt Middel til at fikre Rigsdagens Indflydelse paa Bevillingerne. Det bliver altsaa meget snævert, men saa er den naturlige Følge deraf, at i de to første Maaned, hvori der skal regeres efter Normalbudgettet, generer det nok, men det gaar; i 4 Maaned bliver det, naar man skal gaa derefter, overordentlig byrdefuldt, og skal der regeres paa Grundlag af det i over 4 Maaned, passer det aldeles ikke. Dette er der ikke nogen Tvivl om. Men indtræffer saa det Tilfælde, som jo ligger lige saa nær under en saadan Forfatning som ellers, at der ikke bliver tilvejebragt en ordentlig Finanslov, saa vilde vi komme til at staa over for en Situation, som ikke var væsentlig forskellig fra den, som vi vilde have, naar der intet Normalbudget var, og saa ser jeg ikke rettere, end at provisoriske Finansloves Udstedelse vilde kunne begrundes lige saa godt og vilde kunne føres igennem lige saa uantastet, som de ere blevne det, forud for at vi havde et Normalbudget. Det forekommer mig altsaa, at det heller